

Добрий вовк

Микита Годованець

Вовк розпустив по лісі славу,
Що душу має він і добру, і ласкаву;
Хай всі до нього йдуть, як в рідний дім,—
Велике, і мале, і біле, й чорне,
— Він жирного м'яся поставить їм,
Усіх він ласкою обгорне...
Слова прекрасних обіцянок — мед!
Ймучи Вовчазі віри,
Зійшлися звірі,
Всяк ближче рветься стати наперед.
Такий був хор завзятий та здоровий,
Що спів його лунав на всі діброви;
Підносили господаря на цілий світ
За розум, обіцянки, за привіт...
Та є всьому кінець: і доброму, і злому,—
Солодким славословленням кінець настав.
А що ж потому?
Та про м'ясце ніхто у Вовка не спитав.
Боялись!
Тугіш стиснувши животи,
Заціпивши роти,
Прийшлося додому йти...
А добре наспівались!

* * *

Хористів я б хотів кийком здоровить,
Щоб їм довіку біль не вщух:
Почують обіцянок жирний дух,—
Готові й Вовка славословить,
Роти роззявивши до вух.

"Добрий Вовк". Написана 1954 року. Увійшла до збірки 1957 р. та, зі значними змінами, до збірки 1963 р.